

До барикад!

Збірка кіровоградської революційної поезії

ДО БАРИКАД!

**Збірка кіровоградської
революційної поезії**

Кіровоград
«Мавік»
2014

УДК 821.161.2-1
ББК 84 (4УКР)6-5
Д 55

До барикад. Збірка кіровоградської революційної поезії / упорядник Олена Горобець. — Кіровоград : ПВЦ «Мавік», — 2014. — 80 с.

Кіровоградський майдан є невід'ємною складовою Української Революції Гідності 2013-2014 рр., але поряд із тим у нього є свій виразний голос, що втілюється в потужну поезію кращих авторів Кіровограда й області, які об'єдналися, щоб наші з вами враження, переживання, емоції збереглися, закарбувалися окремою сторінкою в історії нової України.

Події від Вільнюського саміту до українсько-російського протистояння в Криму й на Сході, поезію найвищого ґатунку від визнаних майстрів слова та молодих талановитих поетів, безпосередніх учасників подій на київському і кіровоградському майданах, – все це ви знайдете в збірці кіровоградської революційної поезії «ДО БАРИКАД!»

УДК 821.161.2-1
ББК 84 (4УКР)6-5

ISBN 978-966-7718-77-0

© Друк ПВЦ «Мавік», 2014

ПЕРЕДМОВА

Вростає в майдан намет»

Сьогодні історичний час ущільнюється. За останні кілька місяців відбувся стрибок у становленні і розвитку українського громадянського суспільства. Воно здолало шлях, який інші нації проходили роками а то й десятиліттями. Таке пришвидшення часу, тектонічні зсуви свідомості не минають безслідно – вони залишають слід у душах й знаходять відбиток у слові.

Революційна поезія Майдану очима кіровоградських поетів – це те, що знайде читач у цій збірці. Тут вірші поетів різного віку і різного рівня, але їх об'єднали події, що не могли нікого залишити байдужими – це і відмова корумпованої кліки від підписання угоди про асоціацію з ЄС, і жорстоке побиття «Беркутом» студентів у ніч на 30 листопада. Це мільйонні виступи майданів країни і «коктейлі на Грушевського». Це снайпери на Інститутській і «Небесна сотня». Це, зрештою, Крим і Путлер з його агресорською імперіалістичною політикою щодо нашої держави та інші живі і болючі пульсації життя Майдану і країни.

В новій редакції,
старі імперії
прозирають крізь шпарку в паркані,
безцеремонно вриваються в двері...
(О.Горобець).

Поезія, на думку німецького філософа Мартіна Гайдеггера, здійснює оприявлення істини буття. Саме завдяки поетичній мові настає Прозріння – процес осягнення істини.

Те, що не знайшло свого вираження у слові, не мало подальшого розгортання у думках і душах людей – те не відбулося, вважає філософ. «Лише народи явлені у слові // Достойно можуть жити на землі», – знаходимо підтвердження у Ліни Костенко.

Події Українського Майдану стали першим прецедентом за всю історію Незалежної України, коли за національну ідею, за свободу, за право людини на гідне життя свідомо йшли на смерть і перемагали сотні й тисячі наших співгромадян. «Лютневими кривавими морозами // Незламність українці довели. /// І літні й молоді в пекельній каші, // Серця їх погукали на майдан.» (Валентина Кондратенко-Процун).

Такий громадянський чин доводить спроможність і життєствердність Нації. Тепер можемо точно сказати, що Україна відбулася в житті не лише минулих поколінь, але й нинішнього

покоління. Головною рушійною силою революції Гідності стали ровесники Незалежності. Нова українська держава вкотре змогла відстояти свою гідність і заявити про себе усьому світові.

На прю стоїть Майдан з бійцями «Беркута».
В протистоянні тім біда й вина,
Не буде вже брехня на трон повернута,
Та Україна-мати в нас одна.

(В. Кондратенко-Процун).

З тривогою вчитуємося в рядки-страждання,
присвячені тим людям, які вже не повернуться.
Вони вже не побачать весни. Чи зможемо забути?
Ніколи! Чи навчимося прощати?

ПРОЩАТИ?

Зчищати
з асфальту
віру і кров
дошкребти до основ
допекти до краю
ось твоя мрія ниць помирає
ось твоя правда кров'ю харчить
болить?...

(О.Горобець).

Поезія Майдану вибухає світло-шумовими гранатами, спалахує «коктейлями Молотова», обпікаючи душу і мозок. Відлунує у вухах лун-

кими пострілами з Інститутської. Читаючи її, чуєш зойк пораних, їх біль і розпач... і надію.

Ще проступить червоними болями
Непокірна студентська надія!

(О.Попов).

І вона проступила. Ні! Вибухнула! Вибухнула вулканом, який дуже довго намагалися при-спати, затоптати, засипати сміттям. І вже майже засипали, приспали...

Та прокинулась давня сила
Що вважали вони за лакеїв
Своїм гнівом нестримним накрила
Їхні голови – стріхи Помпеї

(Поль Іщук).

Поезія закарбувала трагічні емоції май-данівського пекла 18–20 лютого, коли горіли Профспілки, а надію розстрілювали снайпери.

Десь БТР гарчить затято
Проснутись хочуть автомати
Хтось плаче десь, хтось стогне
Проклинає
Й не Апокаліпсис , й не рай це.
Ніхто не йде і не стоїть вже...

(Сергій Гайдук).

Є у збірці навіть пісні, що просяться стати бойовим маршем повстанців:

Сивим снігом лани запорошені.
Замерзають в повітрі слова.
На землі нашій гості непрошені.
Отже, битва чекає нова.
Оселедець на макітрі,
Запах крові у повітрі,
Час до бою вже.
Досить, годі жартувати,
Най від сорому і зради
Доля вбереже

(Vladimir Inkulinets).

Ліричні герої поетичної збірки – це майданівці, персоніфікований голос народу. Є тут і звернення до матері від імені загиблого сина:

Мамо, мамо, скажи, чи моя в тім вина,
Що у серце зайшла куля-«дура» погана?
У обійми прийме вся Небесна сім'я,
Тільки рани синів вже ніщо не загое.

(Оксана Шпирко).

І гнівне звернення до колишнього президента, який «із бункера править всміхаючись хижо // І пише країни скривавлену повість» (Тетяна Бородіна). А потім, спровокувавши кровопролиття в країні, безславно втік:

Мов щур, у нору зогнилу
Утік, з лакеями пропав,
Напризволяще кинув силу,
Торби не всі з собою взяв...
(С. Ткаченко).

Так хто ж ви, пане президент?
Час дати відповідь Народу.
Сьогодні істини момент –
Кінці не заховать у воду.
До речі, де ви? У бігах?
Народна кров погана страва?
Покаятися у гріхах
Не легка, очевидно, справа!
(Vladimir Inkulinets).

Ціною неймовірних зусиль і великих жертв
було здобуто таку омріяну волю. Втім, не вар-
то рано радіти з цього. Ми маємо гіркий досвід
втрат своєї державності через північного агре-
сора («Сестро Росіє! На волю мене відпусти! //
Дайте нам жити, творити самим нашу долю...»
(Наталія Природна) і своїх недолугих керма-
ничів, про що застерігає Людмила Юферова із
Добровеличківки:

Упав тиран... Життя на олтарі...
Надія розгорається щосили!
Молімося, щоб обрані царі
І цього разу нас не обдурили!
(Людмила Юферова).

Загалом поетична збірка сповнена трагічного оптимізму. Настрій

малюнок еволюціонує разом із подіями, що змінювали хід історії і змінювали нас, українців. Закарбовані тут враження у читацькому сприйнятті накладаються на той досвід, який кожен із нас здобув протягом кількох останніх місяців. Тому прочитання книги повертатиме нас знову в той незабутній час і через багато років. Картини подій Майдану оживають перед внутрішнім зором читача завдяки живописанню словом.

У поезії схоплено найголовнішу пульсацію нашого часу – єдність України, яка потерпає від проросійських сепаратистів, що шматують її:

Не Захід, не Схід – Україна!
Не крайте від серця частину,
Оплаканий берег Криму, –
Єдина держава! Єдина!...

(Ганна Дудник).

І немає сумніву, що країна буде соборною, якщо в ній живе така пасіонарна молодь!

Олександр Ратушняк,
кандидат педагогічних наук,
активіст Євромайдану

* * *

Дай мені руку, брате!
Віє страшний буревій,
Ти на Майдані стій!
Влада наказ дає –
«Беркут» студента б'є!
Брате, мене не бий:
Я ще такий молодий,
Горе пройде, мене –
Ти обійми мене!
Дай мені руку, брат, –
Волю здобудем стократ!
Тиран тебе гонить у бій –
Краще зі мною стій!
Вдвох ми здолаєм стіну,
Вдвох відведемо війну.
Моя Україна – твоя Україна,
Нам не потрібна руїна!
Нам не потрібен тиран,
Ми не помremo від ран,
Сонце зійде, прийде наш час –
ЄВРОПА ЧЕКАЄ ВСІХ НАС!!!

Світлана Тимко (сmt Олександрівка)

Перед Вільнюським самітом

Так мало правди,
Так багато кривди
У цих краях, де змовами живуть.
Де падають старі
Трухляві ринви
На голови.
Й на голови плюють.
Де смушеві шапки
Шукають волі,
Свободи й честі. Стукають шаблі.
Ми й досі чесні
І голодні, й голі,
І не відомо, на яким щаблі.
Ми душу загубили,
Засаждали.
Тюремне око віддано не спить.
Осінній шабаш
Набирає сили
З одним питанням: ЖИТИ, а чи ГНИТЬ?
О світе мрій!
О мій святий народі!
Невже «сусіда» знову на гарбу?!!
...Стою одна,
Як Статуя СВОБОДИ!..
Чи до свободи з нею я дійду?..

Оксана Шпирко (сmt Олександрівка)

Український майдан-2013

Тут і Львів... і Донецьк... і Чернігів... і Київ... –
Українці-брати, що повстали в одне!
Ми прийшли на Майдан не з щитами, не з кием –
Стяг свободи над нами сміливо війне!
І шикуються всі за права воєдино,
Горду волю зібравши в могутній кулак.
Розпрямляй свої плечі, українська людино,
І вставай із колін – тільки так, більш ніяк!
Не ХОХЛИ, не РАБИ, і не СЛУГИ бандоти,
Ми батьки-ОРАЧІ і жінки-МАТЕРІ!
І не ставте, поганці, на нас свої дзоти,
Нам зоря у майбутнє сія угорі!
Розпинали живих! Наш терпець – ваша кара!
Ненависницьким стражам суддею – народ.
Насува на Вкраїну невірницька хмара
Тільки разом дійдем до суспільних свобод!
Гомін ВІЧА скидає примари й полуду,
У грудневій борні всім гартується дух –
Тут братерський вогонь серед рідного люду
Ще з часів гайдамак войовничо не вщух!
На Майдані життя б'ється серце НАДІЇ!..
На Майдані життя стали доньки й сини!..
Україно моя, чи здобудеться мрія,
За яку свою кров ми в цей день пролили...

Оксана Шпирко (сmt Олександрівка)

В пам'ять мого земляка Віктора Чміленка і всієї Небесної сотні

Віддавали батьки та й синів на війну,
Проводжали кохані коханих на битву.
Посміхались сини: «Не журіться. Верну».
І шептала засмучена мати молитву.
А війна не сестра. І не пісня «на біс».
А війна – чорна відьма – що зла, що невмита.
Вам обом серед куль перемогу приніс,
Рідна мати й Вкраїно, вогнем оповита.
Серед тисяч братів не боявся я, ні.
Серед тисяч таких, як і сам, не вагався...
І лишилась навік твоя пісня в мені!..
І у лоні твоїм я навіки zostався...
Тихо-тихо заплакали мати й жона,
Покотилась сльоза в теплу землю весняну...
Мамо, мамо, скажи, чи моя в тім вина,
Що у серце зайшла куля-«дура» погана?
У обійми прийме вся Небесна сім'я,
Тільки рани синів вже ніщо не загоїть.
Ще чорнішою стала від горя земля,
По якій ти ішов і вертався – Героєм!!!
А серця, а серця все одно стукотять,
Бо живі! Хоч і кулями наскрізь пробиті!..
А у снах нам усім білі лебеді снять
І – майдани, що кров'ю живою політі!..

Оксана Шпирко (сmt Олександрівка)

Лиходій

Все зробив лиходій.
Направив проти честі силу,
Кого за гроші, хто сам хотів,
А той, за наказом, рив могили.
Посіяв лихо:
Кому зневіру до себе,
До ближнього, вбити любов,
Та мало, бач, йому закортіло
Посмакувати з жиру, к р о в...
Напився.
Мов щур, у нору зогнилу
Утік, з лакеями пропав,
Напризволяще кинув силу,
Торби не всі з собою взяв.
Не падай у відчай..
До ближнього віру відродимо,
Прийде, воскресне любов,
А кара Господня – катюзі і звіру.

Ткаченко Сергій

Революційне *(до студентів)*

Діти!
Ідіть на Майдан!
Діточки! –
До Європи!
Схибив колись Богдан...
ГЕТЬ! –
Від Москви-азіопи!

Василь Мошуренко

Оптимізм
Комусь – в азіопу!
(нехай ідуть).
А нам – до Європи
простелиться путь!
Тайожний Союз??
Сухарі – про запас??
СПАСІБА БАЛЬШОЄ! –
ЦЕ – НЕ ДЛЯ НАС!!!!

Василь Мошуренко

Рубіж

Люди добрі, станьмо щільно
Ось на цьому рубежі!
Україну нашу вільну
Розпинають не чужі.

Рвуть землі святої клаптик
Розпадлючені «орли»
Не з віддалених галактик
Лиходії прибули.

На землі оцій зростали,
Мов чужинці, – не сини.
Мову, звичаї топтали –
Пустоцвіти, бур'яни.

Звикли лоба підставляти
Під міцного кулака.
Тих ляка Європа, НАТО,
Тих Росія всмерть ляка.

А пора за розум братись!
Всім! Без винятку! Усім!
Не боятись, гуртуватись,
Будувати власний дім.

Україну! Нашу, вільну.
Ми ж для неї не чужі.
Українці, станьмо щільно!
На останнім рубежі!

Лідія Доценко

* * *

Нам пробачать незібрану «йолку»
Ті, хто рушить за нами у завтра
Під двоколірне маєво шовку,
Під гарячі неспокої ватри,
Під захриплі майданові гімни,
Що з надією в серці на щастя.
Наступають морози нестримно,
З мовчазним бузувірським причастям.
Нам пробачить бруківка на Банковій,
Збагряніла від нашої крові.
Тільки ж де ті обіцянки «батькові»,
Що усіх нас почути готовий?
Закатають Хрещатик під ковзанку.
Хтось і справді повірить у свято:
Можна, дійсно, прожити на позики,
Тільки б не розучитись брехати!
Лід не вічний і льоду ніколи
Не сховати діянь лиходіїв.
Ще проступить червоними болями
Непокірна студентська надія!

Олег Попов

Вулкан

Вони штурхали давній вулкан
Засипали його кістяками
Заганяли вулкан у капкан
Вони били його ногами
Вони били його кийками
Вони били лежачий вулкан
Вони думали що то курган
А не гнівне збурунення лави
І прокинулась та давня сила
Що вважали вони за лакеїв
Своїм гнівом нестримним накрила
Їхні голови – стріхи Помпеї!

Поль Іщук

До барикад!

До барикад! Там стовбичить один
Останній з живих у пилюці
Густий неутомлений чорний дим
З безсмертних вогнів революцій

У нього кулак завбільшки із Марс
Він знає хто ворог хто наш
Не вірить верхів'я що це все не фарс
Що груди схрестив патронташ

Хай дощ або сніг рубить з плеча
Стоїть він – всередині стрижень
Не зігне його ні страх ні січа
Ні слів брехня із принижень

Століття стоїть хоч кусає змія
І труїть всі частки й клітини
Я гордий що з ним у нас спільне ім'я
Ім'я це – народ України

Поль Іщук

Спільна мета сердець

Багато сердець – спільна мета
Не втримати безліч мет
Дзвенить над містами слів метал
З майдану росте намет

З майдану росте конус-каркас
І велич народу росте
На ньому із жовто-блакитних прикрас
Зірок закільцьований степ

І пісня лунає летить у бій
Козацький хитає човен
Народу не досить що просто живий
Свободою має бути повен

Радію що в серць наших спільна мета
Не втримати безліч мет
Дзвенить над містами слів метал
Вростає в майдан намет

Поль Іщук

* * *

поміж маєтків і статків
поміж захмарних податків
поміж закутих зап'ястків
поміж безглуздих смертей
гордо іде Прометей

не опустив голови
вітру подав короги
іде поміж стебел трави
спокійний немов ікона
стискає щось у долонях

і люди бачили се
і знали що він несе
і йшли з ним немов по шосе
розсіявся пил і туман
і вперлись вони у майдан

хоч вкутав їх бруд газетний
і сморід стояв перманентний
і лився з них сік томатний
ревли наче гул гарматний
та все ж зійшов благодатний
з долонь до інших долонь
і далі з долонь до долонь
полився
потік
вогонь

Поль Іщук

* * *

Сивим снігом лани запорошені.
Замерзають в повітрі слова.
На землі нашої гості непрошені.
Отже, битва чекає нова.

Оселедець на макітрі,
Запах крові у повітрі,
Час до бою вже.
Досить, годі жартувати,
Най від сорому і зради
Доля вбереже.

Вже накази про збір проголошені.
Розставання приходить пора.
Біля тину у свитці поношеній
Знов зажуриться мати стара.

Оселедець на макітрі,
Запах крові у повітрі,
Час до бою вже.
Досить, годі жартувати,
Най від сорому і зради
Доля вбереже.

Ся домів повернути нам хочеться.
Поталанить в цім, звісно, не всім.
Порох шляхом за кіньми клубочиться.
«Дочекайся мене, рідний дім...»

псевдонім RUSZTN. Vladimir Inkulinets

* * *

Так хто ж ви, пане президент?
Час дати відповідь Народу.
Сьогодні істини момент –
Кінці не заховати в воду.

До речі, де ви? У бігах?
Народна кров погана страва?
Покаятися у гріхах
Не легка, очевидно, справа!

Та й не спроможні ви на гріх.
Всі ваші вчинки – то є злочин.
Як ви ненавидите всіх...
Тож, не надійтеся на спочин.

Отож, рятуйся що є сили,
Біжи від нас хутчій, падлюка,
Ми вирок вже оголосили!
Горіти в пеклі тобі, сука!

псевдонім RUSZTN. Vladimir Inkulinets

Синам України

Жінки на морозі стоять на колінах,
Стоять і голосять, здіймаючи руки,
Бо долі дітей вже лежать у руїнах –
Немає для матері більшої муки.
Немає для матері більшого горя –
Ніж бачити сина, що цілить у брата.
Чи є більший розпач від моря до моря?
Це все від лукавого демона-ката,
Це він, обійнявши найвищу посаду,
Загарбавши гори, і землі, і долі,
Штовхнув Україну в ворожу осаду
І хоче лишити останнього ВОЛІ.
Купляючи душі і розум і совість
Із бункера править, всміхаючись хижо,
І пише країни скривавлену повість,
Де замість домівок знедолені хижі.
Та так, як голубка, злетівши у небо,
Відбилась від пазурів чорного крука,
Ми звільним країну – це наша потреба,
Бо кров побратимів у серці нам стука.
Жінки на колінах стоять на морозі,
Погляньте, сини, не робіте руїни.
То матері ваші на мерзлій дорозі.
Ви витріть їм сльози! СПАСІТЬ УКРАЇНУ!

Т. Бородіна

Як із нами таке сталося?

Ми з Союзу, як Єгипту,
У пустелі зради бродим.
Де ж той Бог, що українців
За народ свій уподобить?
Покарає нечестивців:
Від попів і до партійців
І пошле народу манну –
Розуму для українців.

М. Олійник

Несоборована соборність

Зима забинтувала рани Києва,
Але крізь марлю краще видно кров.
Герої вже у чергах до Голгоф,
Попереду стоїть душа Сергієва*.
А на Голгофі, як завжди, без змін:
Хтось миє руки, хтось чомусь задкує,
Бо бачить все Господь і чує.
Цвяхи вбивають в очі всім
Гранатами, кийками і шоломами,
Не вистачає тільки Соломона там.
Є ті, хто кличе «Яце...», Яну»,
Кудись хтось тягне порох, сипле.
Десь БТР гарчить затято,
Проснутись хочуть автомати.
Хтось плаче десь, хтось стогне,
Проклинає,
Й не Апокаліпсис, й не рай це.
Ніхто не йде і не стоїть вже.
Десь янголи співають тихо.
«Тарута» тут і «Океан»,
Та два орли зависли хижо –
Одноголовий і мутант:
Всі хочуть жити в нашій хижі,
І кожен в ній вже комендант!

Сергій Гайдук

* Сергій Нігоян – перший загиблий під час революції.

* * *

я ковтаю прогрітку каву,
ти даруєш морозні квіти.
ми кричати «героям слава»
будем доти, допоки й жити.

я вдихаю замерзлий відчай,
в твоїм серці летить свобода.
наш з тобою останній звичай —
ми вмираєм і нам не шкода.

і щосили, зриваючи мову,
я викрикую: «смерть ворогам!»
і почути останню розмову
даю слово усім берегам.

синьо-жовтий тягну, наче міст.
ти на іншому боці, зі мною.
ти такий же, як я — екстреміст.
ми хрещені цією війною.

я, тримаючи спокій, волаю,
а ще вішаю траурну стрічку,
і всередині віри сховаю
за загиблими спалену свічку.

Вікторія Гапоненко

Роману Гурику

Я ніколи тебе не знала.
Поза спиною – в тебе крила.
Чого ж я не врятувала?
Чому я не захистила?

Що ж тобі душа моя скаже,
Крізь сиплий, короткий плач?
Романе, Романе, чуєш?
Романе... Ти чуєш?! Пробач...

Мені ж ніколи собі не простити,
Що ти згинув й за мене так само.
Я складаю жалобні квіти.
Як ти міг померти так рано?

І то вже не печаль лебедина –
Залишилось биття мовчазне.
А у мене в думках все єдине:
«Ну коли ж уже біль цей мине?».

Серед диму, у чорнім тумані
гра Кобзар на останній струні.
Я жива, я стою на Майдані,
А ти прапором вкритий. В труні.

Вікторія Гапоненко

* * *

Ми все ще маєм «сьогодні».
Чи воєнне, чи то свавільне.
Я вклоняюсь Небесній сотні,
що можу дихати вільно.

Що просто дихати можу
повітрям своєї країни.
І чекаю на ласку Божу
для вкраїнців, і для України.

І приношу знамена рідні
через відчаю чорні хаші.
Я залишила б написи мідні:
«Чому помирають найкращі?».

Ця бруківка залита кров'ю,
А пам'ять – дорога з жертв.
Я всією своєю любов'ю
проклинаю прокляту Смерть.

Я, поклавши руку на серце,
знаю точно: ніщо не забуде.
Гірким болем співає «Терція».
А чи гірше уже не буде?

Вікторія Гапоненко

Я була на війні

Я була на війні... Я сьогодні була на війні!
Там вбивали, калічили, рвали і нищили душі!
Там мій ангел безкрилий припав до святої землі...
Я померла сьогодні... – а він вберегти мене мусив!

Я була на війні! Я сьогодні була на війні!
Так боліло мені, але я над тим болем володар!
І той кат, що вбивав, нічогісінько не зрозумів,
Що кістки то мої, а не ті, що їх кинув господар...

Я була на війні... А тепер я лечу до зірок!
Я щосили махаю «привіт» моїм мамі і тату!
Я БУЛА НА ВІЙНІ! Мій останній і перший урок...
Лиш тепер зрозуміла, чому не пускали із хати.

Елисавета Град (Тетяна Шевцова)

* * *

Небо жалило блискавицями,
У Дніпро тече не водиця вже!
Скаламутився, підійнявся старий:
– Ви пізнали жах!
Певно, в пеклі вже місця не було,
І воно себе на землі знайшло!
Похоронний марш і гірка кадрили
В чорта на рогах!

Елисавета Град (Тетяна Шевцова)

* * *

Коли брат з братом матір розділяв,
Вона стогнала, плакала і рвалась.
А ми з тобою, брате, як братались,
Ніхто тоді з нас ціну не назвав.

Шматуйте, хлопці! Рвіть мене, сини!!!
Стікала кров'ю й більше не вагалась...
Я так боялась, так завжди боялась,
Щоб лиш між вами не було... – війни.

Елисавета Град (Тетяна Шевцова)

Опомнитесь!!!

Опомнитесь! Не надо нам войны!
Достаточно нам плача матерей!
О, люди! Под прицелом сатаны
Мы потеряем лучших сыновей!

Ведь знаете, под руганью богов,
Скрывается разнеженная блажь...
Под свистом их изысканных кнутов,
Мы им же принесём большую власть!

Елисавета Град (Тетяна Шевцова)

Майдан (перші дні)

Кожний удар кийка –
Це удар по нашій Незалежності,
Кожний зойк побитого –
Це болісний голос народу зневаженого.
Так стиснемо зуби від болю,
Набудем в побойці гарту
І кинемо владним: «Доволі!»
Докажем: свободи ми варті.

Нам життя немає
Від злодюг-панів.
Гнів наш закипає,
Вийшов з берегів.

Приспів:
Разом, разом,
Разом ми підем.
Банду Януковича
З Києва турнем.

Став він осоружний
За ці роки вщерть.
Скажемо всі дружно:
Янукович – геть!

Приспів:
Вийшли ми колонами:
Київ, Львів, Донбас –
Горе України
Поєднало нас.

Анатолій Черниш

* * *

Ми цегла кривава бандитських режимів,
Ми люди сплетіння життів,
Нас лишили права любити Україну
У затишку концтаборів.

В Березі-Картузкій, в ГУЛАГ-ах сибірських
Заживо в німецьких печах
Добробути людські для виродків звірських
Зводили на наших плечах.

Щоб всі жили добре, хтось має померти, –
Так Маркс цих пройдисвітів вчив,
І воїн хоробрий у таборі смерті
Дітей із жінками мочив.

А ми не стерпіли і взялися до зброї,
Щоб битися проти усіх,
Бо ми не схотіли неволі чужої,
І вільні в могилах своїх.

Ми бились за мрію, за віру та гідність
В полоні могутніх систем,
Маленьку надію, велику наївність
Ми братським підперли плечем.

Найбільші дві сили, криваві держави
Роздерли наш край на шмаття.
Народ наш душили за праведну справу
Без тіні жалю й каяття.

І де ці держави, і де ці титани?
Нема вже побив їх наш час!
Катів називаєм своїми братами,
Фашистами названо нас...

Євген Іванченко

* * *

Не люди мы – электорат –
к куску весомому довесок.
И нам ни бог, ни чёрт не рад.
Убоги наши интересы,
А интерес у нас один:
залить глаза, наполнить брюхо.
С презреньем «новый» господин:
«Народ? Жлобье одно – под «мухой».

Олександр Архангельский

* * *

Щиты, щиты, щиты, щиты и каски...
Булыжник на щербатой мостовой...
У маляра безумного три краски:
две – смерти, а одна – души живой.
Царят покуда смерть и разрушение,
нет дела до душевных ран и мук.
Чернее тьмы болото прегрешений,
но палачу не скрыть кровавых рук.
Кровь запеклась у жертв на белом теле,
что ожили, смерть смертью поправ.
В момент творенья мир был чёрно-белым,
жизнь ощутив, зарёю запылал.

Олександр Архангельский

* * *

Казалось, мгла холодной липкой массой
окутала на вечные века,
сжимала горло хищная рука,
и боги к судьбам были безучастны.
Над жаждой вольно жить ничто не властно.
Но у гранаты вынута чека –
отсчёт идёт обратный, а пока
для всех она лишь с виду неопасна.
Не затевать бы страшную игру
со смертью, что красна лишь на миру, –
не терпит акт кровопусканья фальши.
Попал в круговорот событий, в плен.
И с грузом этим жить придётся дальше
в безумную эпоху перемен.

Олександр Архангельский

Император последней империи,
в человеческом облике бес,
и шаманит, и бьётся в истерике,
тщится ставить на нас жирный крест.
Ненасытною жадною лапою
заграбастать, что плохо лежит –
и открыто, и тихою сапою.
Непомерен его аппетит.
Он не ведает заповедь Божию –
«не убий», «не кради» и «не лги».
И беснуются толпы, похожие
на чахоточные очаги.
И в безумном своём кровохарканье
сеют вирусы злобы они.
И вороньим неистовым карканьем
заглушают, кто против резни.
Отрезвеют, слезами умоются,
сыновей принимая в гробах.
И деянья позором покроются
ненавистных пришельцев – в веках.
А Небесная Сотня пополнится
для защиты от вражьих племён.
В Пантеоне тела упокоятся
славных рыцарей Новых Времён.

Родились не для жертвенной миссии,
а для счастья и солнечных дней.
Кто за подвиг безмерно возвысится,
кто за зло сгинет в адском огне.
И судим будет высшею мерою
силой Правды, сошедшей с небес,
император последней империи,
во плоти человеческой бес.

Олександр Архангельский

Планида Агасфера

Ностальгія
Вогонь МАЙДАНІВ спрощує на площі
Благословіть
Верніть мене із прощі
Де розпинає душу ностальгія
Якби вам знати як боїться серце
Розпастися на крихти валідолу
І безвістю упасти під коріння
Дощами сліз
Чи росами світанків
Чи порохном
На гусеницях танків
Добром чи злом
Насититься коріння
Пекельна гра
Чи димом
Чи дощами
Правічні душі виснуть над Майданом
Зі зрадженням Зіновієм – Богданом
До істини поплакатись дощами
А у біди
Пекельно-чорні очі

А у надії
Крила лебедині
Геройство жити випало людині
І піснею лихі сліпити очі
Пекельна гра
Згадає ностальгія
Як із біди не вичахнути прахом
Щоб я стежину
Смів назвати шляхом
За Волю
Мрію мріє ностальгія

Олександр Косенко

Молімося

Зима згоріла в полум'ї боїв,
В іржавих плямах крові на знаменах,
Коли морози чорний дим труїв
Й відлига розливалася по венах.

Коли народ знедолений воскрес,
Камінням розбиваючи кайдани,
І янголи з обурених небес
Десантом опускались на майдани.

Несли убитих друзі на щитах –
Ридав народ від горя і подяки.
З коктейлями горючими в пляшках
Священна лють вела людей в атаки.

Тікала ніч під вибухи гранат,
Свистіли кулі – бойові шуліки,
І люди у горнилі барикад
Єдналися й браталися навіки.

Вояки царські звалися «чужі».
А світ хитався: хто кого поборе!
Болів розбрат в кожнісінькій душі,
І в матерів серця стікали горем...

Упав тиран... Життя на олтарі...
Надія розгорається щосили!
Молімося, щоб обрані царі
І цього разу нас не обдурили!

Людмила Юфєрова (Добровеличківка)

Стогне майдан

Стогне Майдан, сипле снігом здивований грудень,
Хлопці! Для чого пустили ви в хід кулаки?
Тут, на Майдані, зібрались не звірі, а люди,
Мирні кияни, студенти, а не вояки.
Котрий вже день йде безглузда борня без упину,
Зникли химерні, такі ненадійні мости,
Пані Європо! Не воюй за мою Україну!
Сестро Росіє! На волю мене відпусти!
Дайте нам жити, творити самим нашу долю,
Ми – українці – спокійний, терплячий народ.
Крає серця і терзає нам душі до болю
Дуже крутий, небезпечний оцей поворот.

Наталія Природна (Добровеличківка)

Разом – і до кінця!

На Тебе чекає столиця!
Гаряча година настала!
Душа України – то криця,
То волі і сили кресало!

Майбутнє залежить від Тебе!
Ти син чи донька України!
Яким буде завтрашнє небо?
Які ми змуруємо стіни?

Ми – гідні! Ми – нація! Чуєш!
Відкрий свої очі та вуха.
Не можна сидіти-мовчати,
Коли у країні розруха.

Майдан об'єднав покоління,
Єдине бажання та віру!
У нас українське коріння,
Що волю цінує без міри!

Ми проти насильства і влади,
Що підло гвалтує країну.
Ми йдемо усі на майдани,
Бо в серці болить Україна!

На тебе чекає столиця!
Єднання народної сили!
Не будемо сліпо кориться –
Ми хочемо жити щасливо!

Ганна Дудник

Пам'яті Небесної сотні присвячується

Вічна слава небесній сотні!
Вічна пам'ять Героям Майдану!
Точить душу байдужість мерзотня,
Рвуть на шмаття холодні рани!
Не зламатись – стояти до згину!
Не зірватись – віддати життя!
Не за себе – за УКРАЇНУ!
Її гідність – твоє ім'я!
«Душу й тіло – за нашу свободу» –
Слізно, ревно – це перемага!
Сила духу в очах народу,
З нами правда земна і Бога!

Ганна Дудник

* * *

Посміє хтось сміятися, смітити
Байдужим лихослів'ям про наш час?
Та вам, невігласам, ще жати й жити
Серед собі подібних сірих мас.

Мовчіть! усе вам до... одного слова,
У своїй хаті затишно і любо?
«А в Україні все буде... «недобре»,
Ви – зрадники, і в цьому ваша згуба.

Ти України донька або син,
Чому ж так зневажаєш свою матір?
І ніби із далеких десь гостин,
Шукаєш від усіх у всьому ятір.

Ти осторонь історії пішов
Без гідності і правди за собою,
Коли за Україну летється кров
Не на арені – на Майдані бою.

Тебе судити, зраднику, не треба...
Чим ти живеш, яке твоє ім'я?...
Тобі до Батьківщини, як амебі...
Не України в тому є вина...

Ганна Дудник

Єдина країна

Не Захід, не Схід – Україна!
Єдина держава! Єдина!
Не ставте її на коліна
До тіла убитого сина.

Небесної сотні світило
Горить каяттям за вину;
Вони за нас кров пролили.
Будь ласка, не треба війну!

Під мирним блакитним небом
Холодна зброя та очі.
Будь ласка, війни не треба!
Ні крові, ні сліз – не хочем!

Не Захід, не Схід – Україна.
Не крайте від серця частину,
Оплаканий берег Криму, –
Єдина держава! Єдина!...

Ганна Дудник

Революція

«Реве та стогне Дніпр широкий»,
Ревуть воли у душах і серцях,
Розпалена жага – вогонь високий –
Це України ревний дух борця.

Ганна Дудник

Присвячується Матерям Небесної Сотні

У матері син
Один.
Був.
У матері сина нема.
Одна.
До ніг Батьківщини поліг.
Труна об поріг.
І сніг...
Стоїть сирота-сиротина:
Був... і немає сина.
Сива... безсила....
Смерть красива?!
Кажуть, герой....
Голосить: «Ой! йой!..
Ростила, плекала барвінка,
Любила, кохала дитя,
А він до вдовиці-вкраїнки
Цвітом поніс життя!..»
Люта лютнева година,
Палає вогненна скорбота.
Матір ховає дитину.
Навіки. Першу і соту.

Ганна Дудник

* * *

Кохана, лист тобі пишу,
Із пекла на майдані,
Кохана, я іще живу,
Та ми, як у дурмані.

Щитом об щит стояли ми,
Із птахом на шевроні,
О Боже, як ми дожили?
Народ ми топим в крові.

Та маєм ми усі наказ,
Його здійснити треба,
Бо завтра розстріляють нас,
Така в нас тут дилема.

Кохана, я дурію тут,
У нас летять «коктейлі»,
А ми простий лупцюєм люд,
Аж кров летить до стелі.

Гамселимось на площі тут,
Начальство ж десь жирує,
За владу й гроші кров все ллють,
Народ їх не турбує.

А скільки полягло тут нас,
Про це ніхто не знає,
Он Колі вже додому час,
Його ж в живих немає.

Прокльони й свист у спину нам,
Та в нас наказ стояти,
Не вірим ми пустим словам,
За що нам помирати?

За банківські рахунки тих,
Що лобом нас стикають?
За ширмою цяцянок чарівних
Нас тихо обкрадають.

І що чекає далі нас?
Нікому ми не треба,
Та пролетить цей смутний час,
І я вернусь до тебе.

Сергій Коваленко

* * *

Я всего на полгода младше своей страны,
Но уже старовата для радостного румянца.
Когда слышу, как шутят про наркоманов
и душевнобольных,
Не могу улыбаться.

Когда вижу старушек с протянутой рукой,
От меня остается только зубовой скрежет.
И за гладким телеэкраном сменили только настрой,
А уловки все те же.

Если выйдешь на улицу, как с корабля на бал, –
Будешь сбит поддатым мажором или
провалишься в яму.
Я всего на полгода младше и так же, как ты, слаба.
Мне не стать кирпичом для храма.

За столетия клинической смерти не умереть,
продержавшись на море крови пополам со слезами –
Это маленький подвиг. Но страх посильней,
чем строжайший запрет,
Превращает надежду в камень.

Ты могла бы стать юной, красивой и сильной страной,
Но и руки, и сердце твое отравлены несвободой.
В инвалидной коляске прячешься за обманом,
как за стеной,
И вдыхаешь последние атомы кислорода.

Те, кого ты чтишь за врачей, благодетелей, за своих,
Так и толпятся, будто родичи богача перед смертью.
Вынимают из рук, что хотят, мол,
крик последний утих –
Ей недолго осталось, поверьте.

Твои дети устали: забыв про дома и труд,
Они мечутся в дальних пустынях – все ищут оазис.
А другие, ну как в анекдоте, веревки скоро возьмут,
Чтоб повеситься по приказу.

Ты на полгода старше, и терпишь,
а слова о том никому.
Ну давай, вздохни глубоко,
а то путь предстоит нам длинный,
и не бойся – дай руку, а я тебя подниму,
Молодая прабабушка Украина.

Анна Гаврилюк

* * *

Что же мне делать, милый?
Призрак войны шагает,
Молот и серп сжимая.
Люди стоп-кран сломали,
Крови кому-то мало,
Ей не залить планету!
Кто превратил в монеты
Смерти стальные крылья?...

Что же нам делать, милый?
Мы – не враги, не братья.
Им это непонятно.
Надо сжигать билеты.
Руки – для пистолетов,
Вовсе не для объятий.
Каждый из нас – предатель,
Ты понимаешь это?!

Мы под угрозой, милый.
Дело не в цвете флага.
Просто шальная драка
Стала вдруг чем-то большим.
Я ведь страну не брошу,
Я ее дочь, я знаю.
Совесь глухонемая
Кажется мне постылой...

Все неизбежно, милый.
Жадности и амбиций
Хватит для инвестиций
В сказку из слез и крови.
Как ни рифмуй с любовью,
Вряд ли нам станет легче...
Боже, храни от встречи –
Встречи на поле боя.

Анна Гаврилюк

Закиньте мене за ґрати

Ви закиньте мене за ґрати,
Розфарбуйте в червоне сни.
Післязавтра у неї свято,
А вже завтра початок війни.

Ви повісьте в моїй фортеці
Майоріти ворожий стяг,
І культурами давніх Грецій,
Закохайте в нову без тяг.

Ви закиньте мене за ґрати,
Протавруйте знайомих моїх,
За неправедних змусьте ґрати,
Замаскуйте її поріг...

А я все одно буду шукати
До неї забитий шлях,
Біла вата – червона вата,
Розіллється в моїх руках...

Артем Луценко

Ante mortem

Вчепилась за небо сусідня вершина,
Сховалась земля від людей.
Всі сумніви знітила ніч горобина,
Буря
остання
іде...

Тихо... не видно ні болю, ні смерті,
Притих перед бурею гвалт.
До раю рабам усі двері відперті,
Кров'ю
палає
асфальт.

Синій вогонь рубіконами суше,
Тліють знамена вночі.
Жовтим, блакитним окроплені душі,
Чорним,
червоним –
мечі...

Дикий вогонь до кісток пробирає,
Ніколи ще так не горів,
Іде та секунда, коли і до раю,
Впустять,
нарешті,
рабів...

Артем Луценко

Народжений птахом...

Народжений птахом – літати не буде,
Доки його у неволі злі люди,
Тримають, дресують, вчать говорити...
Сліпо-глухому – не дано щось змінити...
Творити можливо у волі ідей...
Немає значення, серед котрих людей,
Ти щоденно...ходиш давно...
Мозок – твій сміх..тому і кіно-
Комедія...скрізь домінує...
Тому парт-медія всіх невільних муштрує)
Диктує лозунги – пташки жують...
Хто лівий, хто правий: не розберуть...
Ідуть і пливуть, але не летять....
Бо більшість в неволі, а інші ще сплять...

Володимир Переведенцев

Без назви

*присвячується «беркутівцям», що били мирних людей
на Майдані Незалежності 30 листопада 2013 року*

хто я в цій країні
країні покори
країні покари
де «Беркут» Ікаром
на плечі народу
забувши в безчинствах

заюшивши кров'ю
півнеба все сонце
що сила та з воску
що потім же ковзко
ходити по сходах
по трупах що гостро

у тебе спитають
ну що долітались
склювали достатньо
а далі що далі
вам крила давали
свої ж бо Дедали

хто ви в цій державі
державі без права
державі без волі
продовжаться лови
і вас в ролі падла
повально безжально

Василь Левицький

Героїв ховають живцем

*Присвячується загиблим учасникам Євромайдану
в грудні 2013 – лютому 2014 року*

Героїв ховають живцем,
Простреливши скроні навиліт.
Героїв ховають живцем –
Мить тому були ж ще живими.

Героїв ховають тихцем –
Щоби, бач, ніхто не зурочив.
Героїв ховають плачем,
Слізьми щоб затьмарити злочин.

Героїв ховають слівцем:
«Ой Господи, що ж ти накоїв?!»
Героїв ховають. Щоб ще
Нових не було в нас героїв.

Василь Левицький

*Зазвичай я пишу українською мовою.
Але в зв'язку з військовою інтервенцією Росії до Криму на
початку березня 2014 року роблю свідоме виключення*

В. В. Путину

Путин запутан
путами тины –
тонет, но тупит:
Крым не покинет.
Хочет Владимир
миром владычить –
но Украина
против быть дичью.
Смоет Володю –
будет дерьмом он
плавать на водах
Черного моря...

Сможет ль омыться,
горя наделав,
ваша Россия?
Граждане, где вы?!

Василь Левицький

Письмо украинца названному незваному брату

Говорят, что ты брат мне: брат русский, –
хорошо, коль есть брат у меня.
Так отпустим друг другу все грусти,
что достались в наследие нам!

Только что же ты, брат мой, так лестно
норовишь навязать мне, как жить?
Разве сам не торгуешь ты честью?
Разве сам не погряз ты во лжи?

Так с чего же учить вдруг собрался,
и не розгой уже – а войной?!

Брат ты мой, не похож ты на брата,
уж прости ты меня, мой родной.

Не подставишь плечо мне по-братски –
на нем веско висит автомат.
Ты подставишь – а после несладко
будет жить – если не умирать.

Что же в дом ты ко мне, брат, с гранатой –
неудобно и руку пожать.
Я бы обнял тебя – Бога ради –
но за тем ли пришел ты? – А жаль...

И уж если хоть малость я дорог,
то, зачем же обоим страдать, –
отпусти – чтоб мы снова по крови
не слились перед смертью, мой брат.

Василь Левицкий

Революція

Революцію творить вулиця?
чи в підвалах секретних служб?..

Революція – змін супутниця?
чи майданчик страждань та згуб?..

Отже: збудеться чи не збудеться?
чи ремонт не зруйнує дім –
той на вулицю не насунеться?
Змінюй жителя: думай! дій!

Василь Левицький

Песня о Путине

(по мотивам песни «Товарищ Сталин, вы большой ученый...»)
Товарищ Сталин, вы большой ученый —
в языкознание знаете вы толк,
а я простой советский заключенный,
и мне товарищ — серый брянский волк.
Юз Алешковский, 1959

Товарищ Путин, Вы большой ученый —
в военном деле знаете Вы толк,
а я простой украинец — ну че Вы
загрызть хотите, как тамбовский волк?

За что загрызть, поистине не знаю,
но там, в Кремле, вы, как всегда, правы,
и вот сижу я в Украинском крае,
где часто появляетесь и вы.

И вот сижу я в Украинском крае —
вдруг триколоры с войском без обид,
я это все, конечно, понимаю
как обостренье братской к нам любви.

То газ, то в глаз, то русский мир над нами,
а мы слепы с утра и до утра,
вы здесь из искры разводили пламя —
спасибо вам: у нас теперь пожар!

Товарищ Путин, Вы — большой учитель:
Вы научили Родину сдавать.
Чего же Вы от нас еще хотите,
ведь мы за Вас готовы подыхать?

Товарищ Путин, мы, как Вы просили,
Забыли «мову» – знаем лишь язык.
Да здравствует Великая Россия!
А Украина – часть большущей мзды.

И тыщу сроков Вам, товарищ Путин!
И пусть в тюрьме придется сдохнуть мне,
я верю, что Россия скоро будет
на Украине, Марсе и Луне.

Я вижу, как Вы смотрите с надеждой –
а мы с разведкой Вас не подведем.
Мы рубим сук, который всех нас держит –
но верим, что в Россию упадем.

Товарищ Путин, я ведь, как сученок:
обрубок от ствола Кремля-стены.
А Вы – мой дуб, мой Бог, мой кот ученый!
Ух, ай да Путин, ай да... русский сын!

И днем, и ночью ходите игриво –
а цепи уж сковали всю страну.
Поете сказки о всерусском мире,
а сами всем готовите войну.

Вы танками сошли на землю нашу,
хотя страны Российской президент!
...Товарищ Путин, не пішли б ви... навіть?!
(Пробачте за вкраїнський наш акцент.).

Василь Левицький

* * *

Наш Києве, золоточубий батеньку,
Ридаєш в небо стогоном дзвіниць
За пограбовану своїми ж таки хатоньку
Скликаєш люд, аби не подав ниць.

На прю стоїть майдан з бійцями «Беркута».
В протистоянні тім біда й вина,
Не буде вже брехня на трон повернута,
Бо Україна – мати в нас одна.

Занадто вмілі, вдатні до піітики,
Гукнувши люд узятись за «стволи»,
Немудрі, скороспечені політики
Народ в криваву бійню завели.

Ідете за кордон шукати розуму,
чи ладу нашій хаті додали.
Лютневими кривавими морозами
Незламність українці довели.

І літні й молоді в пекельній каші,
Серця їх погукали на майдан.
Це ж діти і мужі – кохані наші,
На смерть ідуть прямісінько в капкан.

Валентина Кондратенко-Процун

* * *

Не зупинить історії колеса,
Бажання до свободи не спинить.
Грудьми стоїть за Україну Леся,
Любов із її рани струменить.
Життя дарує Бог нам при народженні
І книгу пише всім для кожного життя.
Долай стежки тернові при проходженні,
Та так, щоб не спалило каяття.
Жалоби стрічка чорна аж пручається,
Бо кожне серце біллю обвива.
Вкраїна із полеглими прощається
Крізь, слізьми вмиті, з вірою слова:
– Ще не вмерла Україна, ні слава ні воля,
Ще нам, браття, українці, усміхнеться доля,
Згинуть наші воріженьки, як роса на сонці,
Запануєм і ми, браття, у своїй сторонці.
Душу, тіло ми положим за нашу свободу
І покажем, що ми, браття, козацького роду.

Валентина Кондратенко-Процун

Ті і Ці

Вони пішли, немов би й не було,
Неначе в серці й не кровили.
Їх лихо всіх підстерегло –
Не стачило любові й сили.

А Ці лишилися на прю
Посеред хаосу й руїни
Плекать для нас нову Зорю –
Свободу вільної України.

Бог їм суддя. Нехай ідуть.
Вони – підсобники Іуди.
Нехай їм срібники печуть.
І непоправність крає груди.

І виправдань для тих нема,
Що духу, мов, у них не стало.
Глузує путінська тюрма,
Що й Матір продали за сало.

Ті підтоптали, підтяли
І прапор, воїнську присягу.
Ці всьому світі довели
Синівську вірність і звитягу.

А гнів пече, сльоза бринить
І мліє серце у курсанта,
І стяг сплюндрований ячить,
Та виростає дух Атланта.

В тобі, в мені, у хлопцях цих.
Нехай нап'ються сил герої,
Небесна сотня бачить всіх
І кличе, кличе знов до бою.

Валентина Кондратенко-Процун

* * *

Сонце на стінах, сонце на стелі,
Настали, брате, часи веселі.
Хтось на Майдані кидає коктейлі,
Хтось боїться вийти з власної оселі.
Дикі, розлючені, справжні, шалені
Тепер ми танцюєм під звуки сирени.
Власні герої власної казки
Тільки у моді маски і каски.
Очі відкриті, кордони стерті,
Та наша свобода зі смаком смерті.
Мало метафор, виразів мало,
Щоб розказати,
Як нас дістало.
Звірі в погонах, душі роздерті
Що це в повітрі?
Це запах смерті.
Як полічити жертви репресій,
Депресій, набоїв, владних прогресів
Ще не зажили шрами від ран –
У кожного в серці свій майдан.

Катерина Негребецька

* * *

Ми вийшли на друге коло
чи, скоріш, на новий виток.
Якщо ти шкодуєш власної крові,
за гроші купуй квиток –
рушає експрес історії.
Повторюю:
хто не заскоче, бігтиме слідом,
набиваючи мозолі.
– What will do you without freedom?
– What does it mean to be free?
Ніхто не залишиться в залі
прискіпливим глядачем.
Підпалюй!
Кидай! Розливай ще!
Той, хто боїться, сам втече.
Вщент
пограбованим нема що втрачати.
Відступати
тепер не пора.

Горобець Олена

* * *

Протестами протестовані
тавровані
екстремізмом
слізно
благала мама
берегти себе

Горобець Олена

* * *

Роздвоєння
особистості...
Пристрасті
невпокоєні
танцюють з вовками
крізь кров і вогонь.
Стою осонь –
скрізь кров і вогонь.
Боронь
нас боже
від сил ворожих.
Дай нам розуму
дай нам сили
і віри.

Горобець Олена

* * *

Ми ховались за спини героїв,
А тепер ховаємо їх.
До зброї!
Хутчіш, до зброї!
Ворог ступив на поріг.
Ворог нагострив пазурі
і впивається хижо у плоть,
приказує
зверхньо, що побороть
його ніхто не зуміє.
Мріє
пришпорити
нас, поневолити
і осквернити наші святині.
Нині,
відстояти
їх повинні
всі, хто не згоден на долю раба.
Історія – шльондра сліпа,
поважає лише переможців.

Горобець Олена

* * *

Мерзла земля під ковдрою сніжною
ніжно плекає нове життя.
Підсніжник проклюнувся і відтяв
мертвого мороку кітчевий стяг
під коренем.
Все ще холодно.
Сонце не гріє, лиш бавить нестямно.
Стародавні
обряди не діють –
зламано код.
Нація, хвора на рак, лікується опроміненням,
марить змінами.

Горобець Олена

* * *

уповноважені на подвиг
мовчки йдуть
у авангарді відбудови духовних зводів
десь над півостровом
криваво сонце сходить
і муедзин крізь біль і жах
скликає світ
вершить намаз
вже був наказ
вже не болить фантомний Крим
живим
залишатись живим
зараз найкраще рішення

Горобець Олена

* * *

Скільки попереду ще всього
З Грушевського
чорний дим укриває Хрещатик
Прощати
ПРОЩАТИ
зчищати з асфальту
віру і кров
дошкребти до основ
допекти до краю
ось твоя мрія ниць помирає
ось твоя правда кров'ю харчить
болить?
неба блакить
не змиє байдужість і черствість душі
змін рушій
покаяння й спокута
закутуйся в сльози
хай мокнуть слова
душа, що страждає – жива.

Горобець Олена

МОГУТНІЙ ПУТЛЕР

(триптих)

I

Він занадто помітний, щоб
не затьмарити сонце вутле!
Чи не в кожній утробі хрущоб
вже присутній могутній Путлер.
Він єство зігрів саме,
мов горілка міцна, одразу,
газогони для всіх надме,
ніби тхір, «здешевілим» газом.
Нам не вистачить всіх потуг
збудувати своє майбутнє,
як не дасть нам підмоги ДРУГ
і НАСТАВНИК ВЕЛИКИЙ ПУТЛЕР!
Не вагаючись душу віддам
за маразми його розквітлі,
щоб топтатись могла орда
камуфляжна по нивах рідних.
Він сидить у своїм кремлі
вище бань всіх церков роздутий...
Мов ГІБРИДИЩЕ ЦАРСЬКИХ ОРЛІВ
ІЗ ВЕДМЕДЯМИ, вічний Путлер!..

II

Геноссе Путлер – іконна класика:
зовні – ротвейлер, в душі – лабрадор!
Йому до вподоби художня гімнастика,
гімнастичних ніжок художня свастика
й партнерів тіла на татамі дзюдо.
Сучий син Путлер – агресор змалечку,
зійшло йому в Грузії і в Криму зійшло теж...

Даються взнаки кадебістські навички
та вчителів сталіністська наволоч,
що вчила брехні з-за кремлівських веж.
Маестро Путлер – Зевс олімпійський! –
«Бліц-криг» – його хіт, а кумиром – Адольф...
Хоча й найбагатший диктатор злодійський,
зате ж полюбляє гімнасточок свійських
й партнерів тіла на татамі дзюдо.
Геноссе Путлер, прямуй до звалища!
Твій шлях олімпійський – суцільна лжа...
Хоча молодих чемпіонок ще зваблюєш,
та вкриє ім'я твоє нищою славою
газпромів твоїх корупційна іржа!..

III

Я з сусідами ладнав хорошими –
не було ворожби чи хули...
По довір'ю моєму підошвами
ті сусіди, мов танки, пройшлись.
До оселі моєї удершися,
ніби татів зелених полки, –
рушником вишиваним утертися
та у ванній обмити боки.
Щоб моїми натішитись сестрами,
щоб моїм упиватись вином,
навіть ходиків батьківських шестерні
зупинити застійним стерном!
Лиш очиститись прагнув нестерпно я,
про новітню помріяв добу...
Та чужим патріархам все жертвував,
а про армію власну забув...

Володимир Могилюк

Зміст

Світлана Тимко	10
Оксана Шпирко	11
Сергій Ткаченко	14
Василь Мошуренко	15
Лідія Доценко	16
Олег Попов	17
Поль Іщук	18
RUSZTN. Vladimir Inkulinets	22
Т. Бородіна	24
М. Олійник	25
Сергій Гайдук	26
Вікторія Гапоненко	27
Елисавета Град (Тетяна Шевцова)	30
Анатолій Черниш	33
Євген Іванченко	34
Олександр Архангельський	36
Олександр Косенко	40
Людмила Юферова	42
Наталія Природна	43
Ганна Дудник	44
Сергій Коваленко	49
Анна Гаврилук	51
Артем Луценко	54
Володимир Переведенцев	56

Василь Левицький	57
Валентина Кондратенко-Процун	64
Катерина Негребецька	68
Горобець Олена	69
Володимир Могилюк	74

**Книга побачила світ завдяки
меценатській підтримці:**

Ткаченко Сергій

Ткаченко Ірина

Кравцова Тетяна

Нетребенко Вікторія

Дубина Світлана

Москаленко Андрій

Ведернікова Ольга

Лариса Онул

Драна-Гула Яна

Біла Ольга

Зирянов Вячеслав

Коломієць Ганна

Костюк Тетяна

**Книга побачила світ завдяки
меценатській підтримці:**

Маламен Геннадій Ткаченко Ольга

Ликов Денис Васильєва Ольга

Ратушняк Олександр

Гардашнікова Світлана

Рабенко Вікторія

Костюк Зінаїда

Цигульський Сергій

Олександра Целіщева

Тимошенко Оксана

Плахотнік Віра

Вершинін Дмитро Абакумець Уляна

Літературно-художнє видання

До барикад!

Збірка кіровоградської революційної поезії

Упорядник – Олена Горобець

Редактор – Поль Ішук, Василь Левицький

Коректор – Ірина Ткаченко, Вікторія Нетребенко

Дизайн обкладинки – Артем Дубовик

Художник – Юрій Журавель

Технічний редактор – Артем Луценко

Підписано до друку

Формат 60х84/32. Папір офсетний. Друк цифровий.

Ум. друк. арк. 2.33

Наклад 1000 примірників

ПВЦ «Мавік»

м. Кіровоград, вул. Калініна, 28

Тел. (0522) 24-67-77

E-mail: mavik-kw@narod.ru

Свідоцтво про внесення до державного реєстру

ДК №419 від 12.04.2001 р.

Віддруковано ТОВ ПВЦ «Мавік»

Кіровоградський майдан є невід'ємною складовою Української Революції Гідності 2013-2014 рр., але поряд із тим у нього є свій виразний голос, що втілюється в потужну поезію кращих авторів Кіровограда й області, які об'єдналися, щоб наші з вами враження, переживання, емоції збереглися, закарбувалися окремою сторінкою в історії нової України.

Події від Вільнюського саміту до україно-російського протистояння в Криму й на Сході, поезію найвищого ґатунку від визнаних майстрів слова та молодих талановитих поетів, безпосередніх учасників подій на київському і кіровоградському майданах, – все це ви знайдете в збірці кіровоградської революційної поезії

«ДО БАРИКАД!»

